

Påske: Paradise found

De fleste har set *Paradise Hotel* på TV3 eller kender programmet. På skærmen toner smukke mænd og kvinder frem på et luksushotel i Mexico, hvor de nyder frodige omgivelser og lækre badestrande med blå-grønt vand; det rene ferieparadis med varme og sol. Alt og alle er lige til at spise.

I forhold til de billeder, man i kirkens historie har gjort sig af det paradisiske – også kaldet Himlen – så er *Paradise Hotel* ganske interessant. Særligt i denne påsketid, hvor budskabet om Jesu opstandelse fra de døde forkyndes i alle kirker og Vor Herre fejres som dén, der baner vejen fra død til liv – også det evige og paradisiske af slagsen. Som Jesus siger om sig selv ifølge Johannes-evangeliet: "Jeg er opstandelsen og livet, den som tror på mig skal leve om han end dør".

Den engelske teologiprofessor Alister Mcgrath gennemgår i bogen *A Brief History of Heaven* (2003) de billeder, man i kirken har brugt om Himlen. Og det er interessant at se, at hele setuppet bag *Paradise Hotel* trækker på flere helt traditionelle billeder af Himlen. Disse billeder er åbne for fortolkning. Her og nu kan de i bedste fald sige noget om Gud og Himlen, selvom erindring og sprog aldrig slår til.

Et billede på Himlen er netop paradiset, der har inspireret til TV3's reality-program; den dejligste have, som vi finder i bl.a. Biblens første kapitler. Her læser vi, hvordan alt var skønt og godt, og Adam og Eva levede afstandsløst og lykkeligt, ja, opfyldte hinandens længsel efter selskab, og intet var skjult eller fordækt. De var fælles om at nyde de frugtbare træer, der var gode at spise af. Midt i Edens have sprang en kilde, der blev til floder, der vandede haven, så den kunne gro og blomstre.

I programmet bor deltagerne på et hotel. I traditionen er hotellet ikke blevet brugt som billede på Himlen for der checkes ikke sådan ind og ud. I stedet er boligen blevet benyttet som et billede på Himlen; det skønne og hjemlige hvilested, hvor alt ånder fred og ingen fare. "I min Faders hus er der mange boliger; hvis ikke, ville jeg så have sagt, at jeg går bort for at gøre en plads rede til jer?", spørger Jesus i Johannes-evangeliet.

Vi finder også forestillingen om Himlen som en samling af boliger, en hel by, rensat for både lidelse og død. I Johannes Åbenbaring har vi en vision om 'Det ny Jerusalem', hvor "Gud vil være hos menneskene og tørre hver tåre af deres øjne, og døden skal ikke være mere. Ej heller sorg, ej heller skrig, ej heller pine skal være mere" (Johannes Åbenbaring kap. 20 vers 4).

Det mest stemningsfulde billede af Himlen er brylluppet, kærlighedens og foreningens fest. På *Paradise Hotel* ser vi, hvordan deltagerne længes efter at forenes i fest. Og når der endelig festes igennem sker det efter enkle ritualer med musik, rigeligt at drikke, krop og kys i danselys.

I Det Nye Testamente laver Jesus vand om til vin ved brylluppet i Kana; en tegnhandling der skal pege på festen i Guds rige. Kristendommen er vitterlig festens religion og særligt bryllupsfestens stemning af stjernestund og lykke har i traditionen været benyttet som et mentalt vindue, hvor der nærmest kunne smugkigges ind i Himlen før tid. Det er ikke så mærkeligt, at Jesus i Det Nye Testaments symbolske bearbejdelse af bryllup og fest optræder i rollen som en brudgom, der ankommer til sin brud, som så er menigheden. En gudstjeneste fejrer på sin vis Himlens foreløbige ankomst.

I *Paradise Hotel* er personerne ikke samlet om noget, der rækker ud over tiden eller dem selv. Og det er ikke fortællingen om vejen til paradiset, der fylder mest, men snarere vejen *ud* af det fælles paradis. Ud over, at scener og kulisser er inspireret af skabelsesmyten og enkelte billeder fra Det Nye Testamente, så fylder myten om syndefaldet næsten det hele: Ligesom Adam og Eva blev smidt ud af paradiset, må den ene efter den anden forlade hotellet. Fortællingerne om fnidder og små dramaer mellem deltagerne lever af myten om menneskets fald. Handlingerne følger enkle spilleregler og er forudsigelig: Alt er først smukt og godt, som på skabelsens morgen, og så bliver det så skidt, så skidt! Fristelse, forførelse, svigt, opløsning og udelukkelse fremstilles som det endelige facit - *reality* - i TV3's underholdningsprogram. Den enkeltes skønhed, nøgenhed og hengivenhed skal pludselig dækkes til, for alle er i følelsernes og forvirringens vold. Dumhed og tomhed går hånd i hånd med fortrydelse og skam.

Som seere elsker vi denne genkendelighed, hvor noget lidt beskidt eller dumt hos os kan overgå af noget værre hos andre - nok er jeg led, men jeg er ikke nogen *bitch*! Og sådan kan vi som seere opbygge illusionen om, at det destruktive i os ikke er så slemt endda. Men brister den illusion ikke før eller

senere? Melder skammen sig ikke hurtigt over alt det vi ikke fik gjort eller kunne gøre bedre? Indhentes vi ikke før eller siden af fortidens synder?

Det kristne budskab lyder til os: Læg skammen og alle dine synder bag dig! Modtag syndernes forladelse, håbet om Himlen og kærligheden her og nu. Sagt med lidt andre ord: kulissen for vore liv er ikke en mørk grav eller en sort nat, hvor der er gråd og tænderskæren, men en have som på opstandelsens morgen. I en af de såkaldte tilsynkomstberetninger forveksler Maria først Den opstandne med en havemand, men genkender siden i et forklaret glimt sin Herre og mester.

Men – kunne man jo spørge – ligner kulissen for tilværelsen virkelig en skøn have, hvor liv og opstandelse opleves i befriende glimt? Ja, hvorfor ikke? Når der engang skal skues tilbage fra Himlen vil det være sandt, at alt er godt og Himlen er alle steder. Men selvfølgelig ikke før...

Op gennem historien kan vi se, hvordan man har holdt fast i påskens omkalfatrende budskab: Livet handler ikke bare om en håbløs kamp uden for paradiset, men først og fremmest om vejen ind i det. Vor Herre har banet vejen – påske betyder *Paradise found*.